

[Wilhelm]

sig teksten illegalt, og at ministeren selv derefter modsætter sig offentliggørelse.

Om de fremtidige kontrakter sagde jeg, at det må være et ufravigeligt krav, at regeringen sikrer sig, at der virkelig er politisk rygdækning for kontraktens indhold, og det forudsætter en mere pålidelig information end den, energiministeren gav om Saudi-kontrakten. Jeg har svært ved at se, hvordan man kan sikre sig det uden noget, der reelt er en offentliggørelse. Det er jo ikke nok at komme til det udenrigspolitiske nævn. Hvad ville der være sket denne gang, hvis man var gået til det udenrigspolitiske nævn? Så havde vi alligevel haft balladen bagefter om transportklausulerne, som nogle i erhvervsudvalget følte sig brøsthøje over. Det er jo heller ikke nok at gå til finansudvalget, når andre så tolker det sådan, at der er udenrigspolitiske implikationer i dette. I realiteten er vi fremme ved, at hvis der skal være sikkerhed for rygdækning bag kontraktens indhold, er et minimumskrav, at samtlige folketingsmedlemmer har haft adgang til at se kontrakterne, og så ved man jo godt, at det i realiteten er en 99 pct.s offentliggørelse. Det er også mere betryggende, end at et eller andet tilfældigt dagblad med særlig gode kanaler skal kunne vælge ud, hvad man ønsker at offentliggøre fra disse kontrakter. Jeg har svært ved at se, at det kan gøres på nogen som helst anden måde, hvis det ikke skal være gentagelser af det, energiministeren allerede har gjort.

Hvad er det for et lovgrundlag, de radikale har aftalt med socialdemokratiet at man vil opstille? Jeg forventer ikke, at vi får svaret på det, men bare sådan en mere teoretisk eller principiel debat. Hvad kan man overhovedet stille op af lovgrundlag for dette? Der er jo i og for sig meget klare regler. Det følger af grundloven, at hvis der er nogen som helst udenrigspolitiske implikationer i sådan noget, skal det for i nævnet. Det kom det bare ikke, og det var vel bl. a., fordi man var inde i nogle forskellige vurderinger af, om det nu indeholdt sådanne ting eller ej. Men det kan man jo heller ikke få præciseret i et lovgrundlag. Der er sådan set regler nok for, hvordan det skulle være gået, hvis det var gået ordentligt til. De blev bare ikke overholdt.

Vi har svært ved at se, at et eller andet lovgrundlag kan foreskrive en procedure,

eller mere sikker end de procedurer, man allerede har, men som bare ikke er fulgt ordentligt, og derfor ender vi alligevel ved, at den eneste måde at sikre det på er ved en offentliggørelse. Så siger ministeren: det lader sig ikke gøre, det er uforeneligt med DONGs optræden som seriøs forhandler. Ja, se, det er selvfølgelig en anstødssten for os, for vi ønsker, at DONG skal kunne gå ind i disse forhandlinger og optræde som statslig køber af energi, og derfor vil jeg gerne spørge ministeren direkte: er det Saudi-Arabien, der har ønsket, at denne kontrakt ikke skulle offentliggøres, eller er det ministeren og regeringen selv, der har fundet på, at DONG kun kan være en seriøs køber og seriøs forhandler, hvis man ikke offentliggør kontrakterne? Jeg har svært ved at se, at saudierne, som selv siger, at dette er en standardkontrakt, skulle have noget som helst imod, at den blev offentliggjort. Jeg vil gerne have besvaret helt præcist: var det saudierne, der ikke ønskede kontrakten offentliggjort, eller er det noget, regeringen herhjemme har fundet på ikke var hensigtsmæssigt?

Dette problem kommer selvfølgelig især ind, når regeringen nu sidder og sjakrer oliekontrakt med DUC. Jeg mener, det er fuldstændig stjerneklart, at den danske befolkning har krav på at få at vide ved offentliggørelse af den kontrakt, når den engang ligger på bordet: hvad er det for vilkår, vi skal købe vores egen olie på? Det viser sig, at der allerede var politiske vilkår i gaskontrakten, men hykleriet fra de borgerlige gør selvfølgelig, at man aldrig har interesseret sig for det. Der var politiske vilkår i denne gaskontrakt. Der var betingelser om, at staten faktisk skulle afstå fra sine muligheder for at sige nej til indvindingstilladelser og boretilladelser, som DUC krævede inden for de næste 6 måneder, uanset om de havde med gasprojekterne at gøre eller ej. Alt, hvad de ønskede af tilladelser, skulle staten sige ja til og dermed afskære sig, principielt i hvert fald, fra de muligheder, man havde, og som den tidligere handelsminister benyttede sig af f.eks. i forbindelse med Ruthfeltet. Det anser jeg for en meget politisk betingelse, men den har ikke haft den store interesse hos de ministerstormere, som kører frem nu.

Den oliekontrakt, som formodentlig er på vej med DUC, må selvfølgelig offentliggøres, og det er perspektivet i denne snak om of-